Ч. 211. Вторoк 4 жовтня (21 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З краевого сойму. — Росийско-японьска війна.)

В суботу о годині 10½ рано розпочало ся друге засїдане соймове удїленем відпустки кільком послам і відчитанем внесень, між якими були п. Олесницкого в справі 1) зміни водного закона, 2) зміни ординациї виборчої і 3) основаня станиславівскої ґімназиї; численні петициї передано дотичним комісиям; так само відчитано внесеня задля удїленя вдові по бл. п. Романовичу дожизненної пенсиї 3.000 К, в справі управильненя державних достав і іменованя Поляків урядників при міністерствах і центральних трибуналах.

Опісля перед дневним порядком відчитав пос. Войтїх Дідушицкий ось яку заяву в імени польского соймового Кола: „Соймова більшість довідала ся з вдоволенем з заяви, зложеної пос. Олесницким, що посли, вступаючі до сойму внаслїдок доповняючих виборів, рішили приступити до спільної працї, хотяй застерігають собі опозицийне становиско, однак мусить висказати свій жаль з причини виразів, якими пос. Олесницкий мотивував рішене, принятe сторонництвом, якого він був речником. Більшість сойму почувала ся завсїгди до обовязку рівної дбалости про добро, отже народні і культурні потреби, як також про економічний розвій так Поляків, як і Русинів, а численні ухвали соймові, ухвалені задля підпираня Русинів в працї, піднятій коло культурного розвитку своєї народности, а наведені в промові, яку ґенеральний референт буджету виголосив в минувшім роцї, доказують найлїпше, що більшість відпихала від себе з відразою всяку гадку вирядити кривду братньому народови, противно старала ся о досить-вчинене его дїйствним потребам. Соймова більшість не ухвалила нїколи постанов в тім зглядї, тільки поступала способом, вказаним їй спільною розвагою, опертій на основнім знаню краю і его населеня і горячої любови, яку для краю і всїх его мешканців відчуває, ухвалюючи все, що уважала за річ дїйстно для Русинів пожиточну.

Мусимо тим більше жалїти над висказами, ужитими в заяві відчитаній пос. Олесницким, що подібні слова, скріпляючи полїтичну аґітацію в краю і розбуджуючи серед населеня національні ненависти, відривають населене від згідної а додатної працї коло спільного добра і здорового розвитку обох братних народів і можуть тим самим опізнити їх здоровий народний і суспільний поступ.

Приступлено відтак до дневного порядку і по принятю кількох справоздань краевого видїлу в справі дозволу на побір ріжних оплат деяким місточкам, приступлено до вибору комісий.

З Русинів-послів війшли до комісиї: адмінїстрацийної Гурик, банкової о. Мандичевский, буджетової др. Олесницкий, дорогової Охримович, громадскої др. Могильницкий, петицийної о. Богачевский, податкової доктор Король, правничої др. Король, промислової Остапчук, аґрарних реформ о. Еффінович, санїтарної Барабаш, сїльної о. Мандичевский, шкільної о. митрополит Шептицкий і др. Могильницкий, водної о. Мандичевский, краевого господарства о. Мазикевич, гірничої Старух, зелїзничої доктор Король.

О годині 1½ замкнув п. Маршалок засїдане назначуючи слїдуюче на второк о годині 11-ій рано.

На второк рано запросив також п. Маршалок послів на богослуженя, які відбудуть ся в латиньскій катедрі і в церкві сьв. Юра з нагоди Іменин Є. Вел. Цїсаря.

З поля війни не надійшли в послїдних двох днях нїякі важнїйші вісти. Відбуло ся лише кілька маловажних стріч передних сторожий, з котрих то одна то друга сторона виходила побідоносно.

ТОВАРИШ ГУБКА.

Сьміховинка.

Свобідний переклад з нїмецкого — К. Фромма.

В напротиположеній ґімназиї як раз задзвонили на знак, що скінчила ся наука, як стара господиня професора Крайдовича накрила до обіду і ждала на свого пана.

З астрономічною точностию, як звичайно, надійшов пан професор і сїв обідати. Звичайно було ему все щось не до ладу і він заєдноворкотїв, але нинї чомусь і не зважав на то, як стара Варвара запопадливо послугувала ему і аж ніби зі страхом ходила на пальцях коло него, лиш вийняв якийсь лист з кишенї, щоби его прочитати підчас коли буде гріти.

— От, тобі маєш! — відозвав ся він на ціле горло, коли докінчив читати — добрий, давний товариш Губка!

— Що ви кажете, лист від пана професора Губки? — спитала Варвара цікаво — таже я собі ще добре пригадую, що він два роки тому назад поїхав до Віденя...

— Вже вернув; буде незадовго тут професором таки при нашій ґімназиї.

— Не може бути!

— А видите, що може бути, ба що більше, просить мене отсим листом, щоби я приїхав до него в гори, побачимо ся, натїшимо ся з собою та разом виберемо ся на прогульку в гори. З ним єсть і его сестра... я її вже копу лїт не видів. Тогди була ще недолїткою... а тепер, бачу, вже молодою вдовицею, гм, гм!

— А пан професор не поїдуть? — спитала Варвара вже трохи заздрістна на вдовицю.

— Розуміє ся, що поїду, і то зараз на Зелені сьвята, бо й так позавтру зачинають ся. Зараз напишу свому товаришеви, що приїду.. подайте менї папір.

В кілька минут опісля поніс сторож лист від професора математики Крайдовича до его товариша Губки в Загірю на почту.

А професора взяла ся горячка зелїзнична. Его нерви були й без того ослаблені від томлячої роботи по ночах та від глубокого мисленя, а коли ще собі погадав, що побачить ся з своїм найлїпшим товаришем та що треба лагодити ся до дороги, то таки аж трясло ним, такий був рознервований. Розложив перед собою розклад їзди і учив ся таки на память, коли поїзди відходять і приходять та де сполучають ся, а крім того мусїла Варвара що хвиля знов присягати ся, що не забуде нїчого запакувати.

Наконець прийшов день від'їзду.

Варвара побоюючись, щоби її пан не спізнив ся до поїзду, наставила ему его годинник о годину наперед. Отже коли сухірлявий і довгий пан професор, з великим шалем на плечі, з парасолею в правій, а з подорожною торбою в лївій руцї, станув задиханий і спочений, що аж капало з него, з'явив ся на двірци, сказали ему там, що мусить ще більше як годину чекати.

— Лїпше скорше, як за пізно — подумав собі пан професор і обтерши собі піт з чола, зайшов до каварнї, що була недалеко двірця. Та на своє нещастє! Там застав свого давного ученика, котрий звів зараз розмову на улюблений предмет професора, на ґеометрию, а пан професор розпочав зараз виклад, котрий потягнув ся більше як годину. Наконець ученик подякував смирено за виклад, а професор похвалив его за то, що він так інтересує ся ґеометриєю та увіривши его о своїй особливій ласцї і прихильности, вийшов з каварнї.

На двірци довідав ся він, що поїзд, котрим хотїв їхати, вже давно відійшов, а другий відїде аж за чотири години.

— Ох, проклята тота ґеометрия! Через ню опізнив ся я до поїзду, ой, ой! — нарікав бідачиско.

Не було що дїяти, лиш вертати домів і чекати ще чотири години! Стара Варвара лиш видивила ся, коли пан професор вернув назад зі всїма пакунками, але коли він вже викричав ся, она ще лїпше заосмотрила его всїм, чого було потреба до дороги в гори і там успокоїла его.

До слїдуючого поїзду зайшов вже пан професор на час. Що правда, забув парасолю коло каси купуючи білет, але такою дрібницею не журив ся, бо головна річ, від'їзд все таки удав ся і професор повен надії поїхав до Загіря, де наконець станув пізним вечером.

Гірске село, забите дошками від цїлого сьвіта, спочивало вже сном праведного, коли на стациї в Загірю вийшов з поїзду один одинокий пасажир. Був то професор Крайдович. Місяць сьвітив ясно і показував ему стежку через сїножать, котрою він пустив ся до гос-

Echo de Paris довідує ся з Петербурга: Перед від'їздом царя до Одеси відбула ся під проводом царя велика рада воєнна, на котрій постановлено ріжні персональні зміни на манджурскім поли війни. І так постановлено відкликати Алексеєва, а Куропаткіна іменувати найвисшим командантом армії. Ґен. Більдерлінґ в нагороду за справність, оказану під Ляояном, має обняти команду під Мукденом в заступстві Куропаткіна, котрий тим часом займе ся орґанїзацією другої армії. В тій цїли поїде Куропаткін до Харбіна, де буде дальше оставати і застане вже кватирмайстра другої армії Шванка та разом з ним обдумає подробицї що до розміщеня єї. Зміну в неприхильнім настрою царского окруженя до Куропаткіна приписують в значній мірі впливови европейскої опінії, котра з признанем висказувала ся про него. Цар, кажуть, мав дуже докладно поперечитувати иножество анґлїйских і нїмецких справоздань про битву під Ляояном і розмовляв також з визначними в російскім войску людьми про поведенє Куропаткіна в тій битві; аж коли одно і друге випало на користь ґенерала, тогдї запало рішенє царя і воєнної ради.

В пятницю по полудни приїхав цар до Одеси разом з своїм найстаршим братом, до недавна ще наслїдником престола вел. кн. Михайлом Александровичем, щоби відбути там, а опісля в Тирасполю коло Кишенева, перегляд війск, що відходять до всхідної Азиї. Війска ті належать до осьмого корпусу, що складає ся з 14-ої (кишенївскої), з 15-ої (одеской) дивізиї піхоти і з 8-ої (кишенївскої) дивізиї кінницї. Той корпус разом з шестим сибірским і мабуть з корпусом Лїневича має творити осередок другої манджурскої армії ґенерала Ґріпенберґа; крім них мають до тої армії увійти ще корпуси 2, 3, 4, 16 і 20 і всї бриґади стрільців, так що числити она буде около 200.000 війска. Армія ся ледво чи стане у східній Азиї перед весною.

Новинки.

Львів дня 3-го жовтня 1904.

— **З нотарияльних кругів.** П Президент мінїстрів як управитель мінїстерства судівництва перенїс нотаря Юл. Карабиньского з Печенїжина до Болехова.

— **З львівскої архиепархії.** Дня 8 с. м. відбуде ся висьвячене в єреї окінчених богословів. — Приняті до семинариї у Львові на І рік: Волод. Вергун, Іпол. Григорців, Евген. Гушул, Стефан Дробовицкий, Ів. Карачевский, Нест. Кисїлевский, Стан. Клапоушак, Ем. Ковч, Вас. Костецкий, Вол. Курпяк, Ант. Лушпиньский, Павло Миколів, Ник. Павлусевич, Мет. Павлюк, Ник. Семенюк, Волод. Стефанів, Корн. Стрийский і Дм. Яців.

— **Сегорічна контроля** для всїх перебуваючих у Львові резервістів відбуде ся в часї від 11 до 31 жовтня.

— **Торжественне відкритє** руско-нїмецкої ґімназиї в Кіцмани на Буковинї відбуло ся в суботу, дня 1 жовтня.

— **Вчасний снїг.** В многих околицях полудневої Буковини, між иншими в Дорнаватрі і Кимполюнзї, упали минувшого тиждня великі снїги. Люди заповідають з того вчасну і снїжну зиму.

— **Спілку для господарства** і торговлї, товариство зареєстроване з обмеженою порукою заcновано в Наконечнім коло Яворова. Цїлею товариства єсть піднесенє господарства, торговлї і домашного промислу в місци і околици і поліпшеє добробиту населення. Члени ручать за зобовязаня товариства всїми своїми удїлами. Один удїл виносить 10 К. В склад дирекциї Спілки входять: о. Волод. Венгринович, парох, яко голова, Михайлина Гординьска, учителька і Іван Панчишин, господар, яко члени, та трех заступників членів дирекциї.

— **Отроєнє грибами.** Перед кількома днями в Деговиї коло Рогатина отруїли ся грибами Мария Бабій і єї дві внучки, 5-лїтна Мария і 3-лїтна Катерина. Лїкарска поміч показала ся безуспішною, бо старша дївчинка вже не жила, а єї баба і сестра конали. Найпізнїйше сконала молодша дитина.

— **Під колесами автомобілю** погиб в понедїлок дня 26 вересня на дорозї між Яслом а Коросном селянин Кравчик з Довгого. Автомобілем їхав дуже скоро п. Ів. Фібіх. Конї Кравчика сполошили ся і викинули Кравчика перед автомобіль, котрий розторощив нещастного. Кравчик осиротив 4 дїтий.

— **Пожар лїса.** В Жупаві, селї положенім в тарнобжескім повітї, згорів сими днями лїс на просторі 18 моргів, власність ґр. Здисл. Тарновского. Обезпечена шкода виносить около 12.000 К.

— **Замордованє ґубернатора.** З Танджеру в Марокку доносять, що ґубернатора сусїдного міста Азілї замордували члени сусїдних племен з мести за те, що велїв увязнити богато осіб зпоміж їх племени. Убийники випустили відтак всїх увязнених і убили богато мешканців Азілї, де панує тепер велике обуренє. Міскі власти звернули ся з просьбою о поміч до Могамеда ель Торес, заступника султапа в заграничних справах.

— **Також конґрес!** В Менчестер заповіджено міжнародний конґрес грабарів. Конґрес має бути получений із виставою погребових предметів як домовин, караванів, дезінфекцийних средств і т. д. Орґанїзатори конґресу розіслали переписні листки із чорними обвідками. Цїкава річ, які резолюциї ухвалить той дивний конґрес.

— **Огнї.** В Берегах під Самбором вибух огонь дня 28 вересня о годинї 6-ій рано і знищив три селяньскі загороди. Шкода оцїнена на 2000 К, була обезпечена на 860 К. Огонь був підложений і підозріного о підпаленє Івана Струбницкого арештувала жандармерия і відставила до суду.

— **Надзвичайні загальні збори** каси задаткової „Верховина“ в Сколїм відбудуть ся дня 10 жовтня с. р. о 2 годинї по обідї в канцеляриї адв. дра Чайковского в Сколїм. Порядок дневний: 1) вибір одного члена дирекциї, взглядно єго заступника, 2) вибір одного члена ради надзираючої евентуально і заступника.

† **Померла** Мария з Чарнецких Калужняцка, жена ад'юнкта податкового в Фриштаку, дня 29 вересня, в 21-ім роцї жатя. Похорон відбув ся в Сяноцї з двірця на кладовище дня 1 жовтня.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

поди в селї, де ще в шинку сидїло кількох паробків і запивали ся.

Покріпивши ся трохи, спитав пан професор, чи не знайшлась би для него в господї окрема комнатка.

— Що? То й ви хочете у нас ночувати? Нема де — відповів господар здвигнувши плечима. Нинї наїхало з міста тілько людий до нашого села, що нема анї одного порожного ліжка.

— Ну, то хиба менї ночувати на улици? — спитав професор Крайдович, котрого вже таки аж страх взяв, коли спогадав собі, що може єму стати ся якась пригода.

— Крий Боже! Але коли хочете, то можете переночувати на подї на сїнї.

— На подї? — Страшна річ! Таке ще пану професорови не приключило ся.

— Або що? Таже там здорово і добре спати — відповів господар.

— А чи буду там мати спокій?

— А хто-ж би там мав вам недавати спокою?

— Ну, то ідїть наперед а я піду за вами.

— Але насамперед, коли ваша ласка, то віддайте менї на сховок ваші сїрнички; на сїнї, бачите, небезпечно мати сїрнички при собі.

Професорови зробило ся якось маркотно, хоч таке жадане було зовсїм оправдане; лиш неохотно дав він господариви свою коробочку з сїрниками і вийшов з господарем до сїний а звідтам поліз по драбинї на під. На горі отворив господар двері.

— От, бачите, буде для вас досить сїна та соломи, пане професор! — сказав господар і посьвітив ліхтарнею.

— Ще собі й кпить з мене! — подумав собі професор, коли опинив ся на подї і почув, як замкнулись за ним двері.

Ух! А то ж темно, хоч очи виколи. Як би не запах сїна, було би професорови здавало ся, що він вліз десь в комин. Він став гребати ся в сїнї руками і ногами а притім врізав головою так сильно об банту, що зараз опамятав ся, де він, і що він тут дїйстно сам один та мусить сам собі лаголити леговище. Незадовго по тім зарив ся в сїно і закмкнув утомлені очи.

Нараз бо чогось кинув ся і став надслухувати. Щось зашелестїло і вітхнуло тихо.

Був же би тут ще хтось на сїм великім і темнім подї? Коли собі то погадав, взяв єго такий страх, що аж почав трясти ся. А ну-ж тут підсїв на него який волоцюга з палкою, щоби в догіднїй хвили відобрати єму годинник і гроші! А пан професор забув свою одиноку зброю, свою парасолю на двірци коло каси!

Та бо й знову! То таки виразний віддих якогось чоловіка. Коби так мав сїрнички при собі, зараз би засьвітив і подивив ся, хто то; а так нема иншої ради, як хиба втїкати звідси. Але й зараз прийшло професорови на гадку, що ледви чи знайшов би напотемки двері, ба готов би ще по дорозї наткнути ся на того якогось „другого“ і як раз звернути єго увагу на себе. Видко, так вже судило ся єму чекати спокійно своєї судьби сеї ночи. Сон вже єго не брав ся, тим більше, що почув знову якийсь шум, але сим разом такий, як коли б якийсь кіт фукав; за хвилю стало щось так шипіти як машина, коли отворити в нїй вентиль. А тепер стало бо ще гірше. Майже цїлу годину щось шумїло і скреготїло мов би парова машина в тартаку різала дерево, опісля стало гудїти, мов би звіяла ся якась сильна буря, а наконець стало свистати як би свиставка на льокомотиві і свистало без кінця.

Бідному професорови аж піт виступив на чоло і єму здавало ся, що кождої хвилї, під зі сіном під ним западе ся і привалить єго. Мов би в горячцї ставали єму перед очим якісь опирі, що вишкіривши зуби до него насьміхали ся з него і єму таки вже здавало ся, що аж тепер вже прийшов єму конець; видер отже листок паперу із свого записника і таки напотемки написав на нїм олівцем отсих кілька слів: „Моє майно записую моїй вірній господини Варварі, а книжки та всї письма по моїй страшній смерти мому приятелеви професорови Губцї. Така моя послїдна воля, Професор Крайдович“.

Але смерть, котрої він тепер чекав спокійно, не приходила. Зато почнало поволи зоріти і крізь діри в стрісї побачив він, що настав красний, погідний день. Вже видів все доокола себе зовсїм ясно, коли нараз і той якийсь страшний шум притих.

Професор глянув тепер в ту сторону, звідки той шум і свист виходив, та на своє превелике диво побачив тепер в сьвітлї сонця на противній стороні пода червоне і кругле, як місяць в повни, лице свого товариша, професора ботаніки Губки.

— Аби-ж єго саранча з'їла та жуки рознесли.... — а то він таки! — крикнув професор і в однїй хвили схопив ся та станув перед своїм товаришем, як-раз в хвили, коли той отворив очи і здивовании видивив ся на стоячого перед ним товариша.

— Здоров був, товаришу — як тобі спало ся? — промовив професор Крайдович і нагнув ся як дуга над своїм товаришем.

— Чи то на яві, чи менї лиш снить ся? — То я тебе, тут на подї, бачу, друже Крайдовичу? А ти-ж звідки тут взяв ся? — відповів грубий професор Губка.

— А ти звідкя тут взяв ся?

— Не було вже де переночувати, а я, бачиш, не люблю з кимсь другим спати в однїй комнатї та й пішов сюди на сїно.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Дрездно 3 жовтня. Стан здоровля короля Юрия поправив ся.

Відень 3 жовтня. Переговори в справі заключення торговельного договору з Німеччиною розпочинають ся дня 23 с. м. в Дрездні.

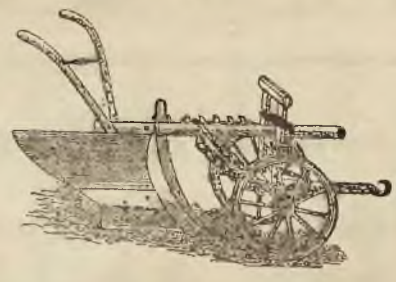
Відень 3 жовтня. Румуньска пара королівска від'їхала в суботу по полудни до Букарешту.

Петербург 3 жовтня. Цар їде завтра, т. є. ві второк до Ревля, аби попращати від'їзджаючу балтийску ескадру.

Париж 3 жовтня. Після „Echo de Paris“ доніс ґенер. Штессель цареви, що Японці при помочи Хінців розкинули в Порт Артурі свої часописи, в котрих були описи битви під Ляояном і відвороту Куропаткіна. Ґен. Ноґі хотів в той спосіб ослабити опір Росиян в Порт Артурі.

Льондон 3 жовтня. Кілька тутешних часописий доносить, що Японці не могли удержати ся в занятих минувшого тиждня фортах під Порт Артуром і не вспіло вивезти там своїх тяжких армат задля сильного огня з росийскої сторони. Они мусїли покинути ті форти і рішили голодом примусити кріпость до піддання.

НАДІСЛАНЕ.

— А зі мною ти преці спав разом, бо й я спав тут на поді — а по правдї не спав, бо щось тут так страшно шуміло, шелестїло та гримало, що мене аж розпука вже брала ся — може то й ти? Скажи, чи не хропиш ти в ночи?

— Я би хропів? Щось також прийшло тобі до голови — я сплю тихо.

— Ну, то хиба вже був хтось инший, бо я преці сам чув, як тут хтось хропів.

— Тут же преці не було нікого на поді.

— Ну, то таки ти так хропів.

— Може бути, я того не знав, що умію хропіти. Та нехай, але зійдім тепер як ті боги на долину між людий, та поснідаймо. Моя сестра мешкає тут вже від довшого часу — додав професор Губка і став поволи збирати ся.

— Дійстно.

— Мешкає в так званім старім замчиску, але й там, як в цїлім селї не було де переночувати, бо понаїздило ся повно людий з міста, що вибирали ся на прогульку в гори. От бачиш, яка біда на селї.

— Та-же бачу — але я рад з того, що тебе стрітив — відповів професор Крайдович, а відтак оба пустились до дверий та зїзли по драбинї до сїний, де як-раз давали курем їсти.

Обмившись коло керницї, пішли оба на снїдане до старого замчиска, де професор Крайдович пізнав „молоду“ вдовицю, сестру свого товариша, Евлампію Пискозубику, та таки аж не знав що собі робити з радости, що она така мила і бистроумна. Она й сказала єму, що її небіщик був будівничим, а при тім і не замовчала, що має кілька домів в містї.

Тим она так замотала бідного старого молодця, професора Крайдовича, в свою сїтку, що той не знав вже виходу. Коли по полудни станули на вершку гори, на котру по обідї вибрали ся всї троє на прогульку і професор ботаніки Губка сїв собі на скалї та кріз дальновид розглядав ся по горах, професор Крайдович припав убожаній вдовици Пискозубикі до ніг і як найщирійше предкладав їй своє серце.

Що многолїтна „молода“ вдовиця приняла дуже охотно то его предложене, розуміє ся само собою; як міх збіжа повисла єму на шиї, а щасливий пан професор приступив відтак до свого товариша, котрий все ще, як би прилип сидів на скалї і дивив ся кріз дальновид.

— Чуєш, Губка — подиви ся на мене!

— Цить! Дай менї спокій....

— Та бо я маю тобі щось важного сказати!

— Цить! — відпекував ся Губка. — Он той хрест там на вершку — щез десь менї з очий!

— То послухайже, я оженю ся з твоєю сестрою.

— А бодай же тебе! — крикнув тепер професор Губка, а дальновид аж випав єму з рук. — Що ти кажеш? Ожениш ся з моєю сестрою? То будемо собі ще й шуринами! — Хитрий же з тебе чоловік — але мимо того я вас благословлю і Господь Бог нехай вас благословить. А тепер я тобі щось скажу: скажи менї так по правдї, чи твоя господиня добра?

— Ог, не зла.

— То я її возьму до себе, тобі її й так вже не потреба.

— Про мене! Але ж то стара Варвара витріщить очи, коли їй то все розкажу! — сказав професор Крайдович, коли сходили з гори, щоби вечером обходити заручини, як годить ся. Таких щасливих Зелених сьвят він ще в своїм житю не мав.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, з білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформаційне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерски[м]
в природних красках.
Величина образа 55×65 цт[м]
Набути можна у
Антона Хойнацкого

Аптика в Королївці
В. АЛЄРГАНДА

поручає
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проходів віддихових, при кашлю, грипці і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії,
старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).